

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Poslovni broj: 4 P-587/2019-16

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Rijeci, po sucu pojedincu Nataši Malvich, u pravnoj stvari tužitelja ZVIR d.o.o. u stečaju, Rijeka, Ružićeva 32, OIB: 78824014660, kojeg zastupa punomoćnik Marko Zagorac, odvjetnik u Rijeci, A. Starčevića 5, protiv tuženika REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, (Ministarstvo poljoprivrede), kojeg zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Rijeci, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 19. veljače 2020., u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, 27. ožujka 2020.,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Utvrdjuje se da nije raskinut Ugovor o koncesiji za zahvaćanje voda radi prodaje na tržištu, Klasa: 034-02/04-01/0171, Urbroj: 525-10/2-46-05/0004/0007 od 19. prosinca 2005., sklopljen između tužitelja i tuženika, odnosno utvrđuje se da je i dalje na snazi Ugovor o koncesiji za zahvaćanje voda radi prodaje na tržištu, Klasa: 034-02/04-01/0171, Urbroj: 525-10/2-46-05/0004/0007 od 19. prosinca 2005., sklopljen između tužitelja i tuženika."

II. Nalaže se tužitelju da tuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak od 3.500,00 kuna, u roku od 8 (osam) dana.

Obrazloženje

Tužitelj je 3. svibnja 2017. podnio tužbu radi utvrđenja da nije raskinut Ugovor o koncesiji za zahvaćanje voda radi prodaje na tržištu, Klasa: 034-02/04-01/0171, Urbroj: 525-10/2-46-05/0004/0007 od 19. prosinca 2005. sklopljen između tužitelja i tuženika, odnosno radi utvrđenja da je i dalje na snazi Ugovor o koncesiji za zahvaćanje voda radi prodaje na tržištu, Klasa: 034-02/04-01/0171, Urbroj: 525-10/2-46-05/0004/0007 od 19. prosinca 2005. sklopljen između tužitelja i tuženika. Tuženik je rješenjem Klasa: UP/I-325-03/15-01/09, Urbroj: 525-12/0982-15-2 od 30. siječnja 2015. raskinuo ugovor o koncesiji za zahvaćanje

voda radi prodaje na tržištu. Tim rješenjem upućen je da može pokrenuti upravni spor pred Upravnim sudom Republike Hrvatske. Tužitelj je 9.3.2015. podnio tužbu protiv tuženika pred Upravnim sudom u Rijeci sukladno uputi o pravnom lijeku. Rješenjem Upravnog suda u Rijeci, poslovni broj 6 Usl-362/15-5 od 19.12.2016. tužba je odbačena s obrazloženjem da je za odlučivanje u sporu koji je nastao iz ugovora o koncesiji nadležan trgovački sud pa je upravni sud utvrdio kako postoji sudska zaštita osigurana izvan upravnog spora. To rješenje potvrdio je Visoki upravni sud Republike Hrvatske rješenjem poslovni broj USŽ-641/17-2 od 16. ožujka 2017.. Prije podnošenja tužbe obratio se nadležnom državnim odvjetništvu sa zahtjevom za mirno rješenje spora sukladno čl. 186.a Zakona o parničnom postupku, ali o zahtjevu nije odlučeno u roku od 3 mjeseca. Smatra da rješenje o raskidu ugovora nije utemeljeno na zakonu jer Ministarstvo poljoprivrede nema pravni temelj za raskid ugovora. U uvodu i obrazloženju rješenja navodi se da je doneseno na temelju čl. 47. st. 1. t. 1. Zakona o koncesijama te da se ugovor o koncesiji raskida iz razloga što koncesionar (tužitelj) nije platio naknadu za koncesiju više od dva puta uzastopno, a sve sukladno točki XIII. ugovora o koncesiji i čl. 47. st. 1. t. 1. Zakona o koncesijama (Narodne novine 143/12). Zakon o koncesijama se ovdje ne može primijeniti jer je u trenutku zaključenja ugovora o koncesiji 19.12.2005. koncesiju na vodi i vodnom dobru uređivao Zakon o vodama (Narodne novine 107/95) u čl. 142. -156., a ne Zakon o koncesijama. U uvodu ugovora o koncesiji piše da se sklapa na temelju čl. 146. st. 3. Zakona o vodama (Narodne novine 107/95) i Odluke Ministarstva o dodjeli koncesije Klasa: UP/I-034-02/05-01/0171 od 25. studenoga 2005., koja je također donijeta na temelju Zakona o vodama (Narodne novine 107/95). I sam Zakon o koncesijama na koji se tuženik poziva u pobijanoj odluci u članku 62. nedvojbeno propisuje da će se sudski ili drugi postupci koji se vode vezano za koncesije dodijeljene prije stupanja na snagu Zakona o koncesijama (Narodne novine 125/08) dovršiti prema odredbama propisa koji su bili na snazi do dana stupanja na snagu Zakona o koncesijama (2008.). U trenutku potpisivanja ugovora u prosincu 2005. vrijedila su jedna pravila i ugovaratelji su zaključili ugovor ravnajući svoja prava i obveze prema tim pravilima, a ne prema pravilima koja su stupila na snagu 3 godine nakon potpisivanja ugovora za koja nisu niti mogli znati. Zakon o vodama (Narodne novine 107/95) koji bi se ovdje trebao primijeniti predviđa drukčije razloge po kojima se ugovor o koncesiji može raskinuti nego što to predviđa Zakon o koncesijama na koji se poziva tuženik. Zakon o koncesijama kao razlog za raskid ugovora predviđa, neplaćanje koncesijske naknade više od 2 puta uzastopno. Međutim Zakon o vodama koji je mjerodavan uopće ne predviđa neplaćanje koncesijske naknade kao razlog za raskid ugovora. Razlozi za jednostrani raskid propisani su u čl. 150. Zakona o vodama, a i sam ugovor o koncesiji propisuje da se ugovor može raskinuti iz razloga u čl. 150. Zakona o vodama, a neplaćanje koncesijske naknade nije jedan od njih. Dakle, tuženik je raskinuo ugovor pozivajući se na razlog koji mjerodavnim propisom nije predviđen kao razlog za raskid. Sukladno svemu razvidno je da rješenje (koje predstavlja raskid ugovora s tužiteljem) nije utemeljeno na zakonu te da tuženik nije bio ovlašten raskinuti ugovor.

Tuženik je podnio odgovor na tužbu. Istaknuo je prigovor mjesne nenadležnosti jer je mjesno nadležan sud prema sjedištu davatelja koncesije. Osporio je tužiteljev pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje. Istaknuo je prigovor apsolutne nenadležnosti suda. Kako je tužiteljeva tužba u upravnom sudu odbačena, a tužitelj nije podnio žalbu višem sudu, očito da je prihvatio potpuno pogrešan zaključak Upravnog suda u Rijeci. Ugovor o koncesiji, kako je bio a kako je i sada reguliran u pravnom sustavu Republike Hrvatske, zadovoljava sve uvjete koji se traže za sklapanje upravnih ugovora, odnosno da bi se neki ugovor smatrao upravnim ugovorom. Može se zaključiti da je ovaj sud apsolutno nenadležan za odlučivanje u stvarima upravnih ugovora. U podnesku od 11. veljače 2020. dodao je da tužitelj nije plaćao četiri akontacijska obroka u 2013. i četiri akontacijska obroka u 2014., pa je tužitelj u trenutku donošenja rješenja o raskidu bio dužan osam akontacijskih rata. Rješenje o raskidu je

doneseno sukladno čl. XIII. Ugovora o koncesiji u kojem su stranke ugovorile mogućnost raskida ako tužitelj ne izvršava obveze iz ugovora. Kako je ugovor sklopljen 2005. na vrijeme od 10 godina, to je ugovor prestao i istekom roka 2015., pa tužitelj nema ni pravni interes utvrđivati da je ugovor i dalje na snazi. Predložio je da sud odbaci tužbu, a podredno odbije tužbeni zahtjev.

Predmet spora je utvrđenje da nije raskinut Ugovor o koncesiji za zahvaćanje voda radi prodaje na tržištu, Klasa: 034-02/04-01/0171, Urbroj: 525-10/2-46-05/0004/0007 od 19. prosinca 2005., sklopljen između tužitelja i tuženika, odnosno utvrđenje da je i dalje na snazi Ugovor o koncesiji za zahvaćanje voda radi prodaje na tržištu, Klasa: 034-02/04-01/0171, Urbroj: 525-10/2-46-05/0004/0007 od 19. prosinca 2005., sklopljen između tužitelja i tuženika.

Među strankama nije sporno da su sklopile Ugovor o koncesiji za zahvaćanje voda radi prodaje na tržištu, Klasa: 034-02/04-01/0171, Urbroj: 525-10/2-46-05/0004/0007 od 19. prosinca 2005. (list 4-5 spisa). Nije sporno da je tuženik rješenjem Klasa: UP/I-325-03/15-01/09, Urbroj: 525-12/0982-15-2 od 30. siječnja 2015. raskinuo ugovor o koncesiji za zahvaćanje voda radi prodaje na tržištu (list 7 spisa). Nije sporno da tužitelj prije raskida ugovora nije plaćao koncesijsku naknadu te da je tu tražbinu priznao tuženiku u stečajnom postupku.

Sporno je da li je tuženik zakonito raskinuo ugovor o koncesiji.

Radi utvrđivanja spornih i odlučnih činjenica sud je izveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu. Te dokaze cijenio je svakog zasebno, jednako kao i sve dokaze zajedno u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP-a, Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 – Odluka USRH, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13), te je na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka ocijenio, da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Na temelju provedenog dokaznog postupka sud je zaključio da je tuženik zakonito raskinuo ugovor o koncesiji, neovisno o tome što je tuženik u rješenju o raskidu primijenio Zakon o koncesijama (Narodne novine 125/08) koji nije bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora. To iz razloga što je u čl. XIII. Ugovora jasno ugovoreno da se ugovor o koncesiji može raskinuti prije isteka vremena na koje je koncesija dodijeljena u slučajevima iz čl. 150. Zakona o vodama i u slučajevima neispunjavanja obveza utvrđenih ovim ugovorom. Plaćanje koncesijske naknade nije razlog za raskid ugovora prema čl. 150. Zakona o vodama (Narodne novine broj 107/95, 150/05 i 153/09) koji je u vrijeme sklapanja ugovora bio na snazi, međutim mogućnost raskida ugovora zbog neispunjavanja obveza utvrđenih ugovorom je ugovorena u čl. XIII. samog ugovora. Nije sporno da tužitelj nije plaćao koncesijsku naknadu i da je priznao tuženikovu tražbinu prijavljenu s te osnove u stečajnom postupku (navod na ročištu 19.2.2020, list 41 spisa). Iz obrazloženja rješenja kojim raskida ugovor proizlazi da je tuženik dopisom od 8.9.2014. pozvao tužitelja na ispunjenje obveze i odredio mu rok za otklanjanje razloga za jednostrani raskid ugovora, te da tužitelj zaključno s 30.1.2015. nije podmirio dospjele obveze s osnova naknade za koncesiju. Stoga je raskid rješenjem od 30. siječnja 2015. zakonit. Takav način jednostranog otkazivanja osim što je ugovoren u čl. XIII., ujedno je propisan Zakonom o obveznim odnosima (dalje ZOO-a, Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15) u odredbama čl. 360.-362. za slučaj kada ispunjenje u roku nije bitan sastojak ugovora. Da se u ovom slučaju primjenjuju i odredbe ZOO-a ugovoreno je u čl. XV. sklopljenog ugovora. Zaključno, tuženik je zakonito raskinuo ugovor o koncesiji pozivom na odredbu čl. XIII. i XV. Ugovora, čl. 360.-362. ZOO-a, slijedom čega je sud odbio tužiteljev zahtjev za utvrđenje da nije raskinut ugovor sukladno točki I. izreke presude.

U točki I. izreke presude sud je posljedično utvrđenju da je tuženik zakonito raskinuo ugovor odbio i tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj zahtjeva utvrđenje da je i dalje na

snazi Ugovor o koncesiji od 19. prosinca 2005. sklopljen između tužitelja i tuženika. Osim toga, taj dio tužbenog zahtjeva je neosnovan i zato što, sve i da ugovor nije raskinut, isti bi istekao protekom vremena na koje je sklopljen odnosno 19. prosinca 2015..

Tuženik je isticao prigovore apsolutne (misleći pritom na stvarnu nadležnost) i mjesne nadležnosti koje je sud ocijenio neosnovanim. Ovaj sud je stvarno nadležan jer je nadležnost propisana odredbom čl. 49. Zakona o koncesiji (Narodne novine broj 143/12), koja je u vrijeme podnošenja tužbe bila na snazi. Mjesna nadležnost je isključiva i proizlazi iz odredbe čl. 34.b st 1. t. 5. ZPP-a jer se nad tužiteljem vodi stečajni postupak kod Trgovačkog suda u Rijeci.

Tuženik je osporavao i pravni interes tužitelja za podnošenje tužbe za utvrđenje. Ovaj sud drži da tužitelj ima pravni interes utvrđivati da ugovor nije raskinut i da je i dalje na snazi te tražiti sudsku zaštitu kod jednostranog raskida ugovora.

Tužitelj se prije podnošenja tužbe obratio tuženiku sa zahtjevom za mirno rješenje spora od 28.12.2016. sukladno čl. 186.a ZPP-a pa su u vrijeme podnošenja tužbe 3.5.2017. ispunjene procesne pretpostavke za podnošenje tužbe (list 10-11 spisa).

Odluku o parničnom trošku sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 1., čl. 155. i čl. 163. ZPP-a. Tuženik je uspio u cijelosti u sporu, te su mu pojedine radnje odmjerene prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje: Tarifa, Narodne novine 142/12) za slijedeće radnje:

- sastav odgovora na tužbu 13.6.2018. od 1.000,00 kuna (Tbr. 8. t. 1.);
- sastav podneska 11.2.2020. od 1.000,00 kuna (Tbr. 8. t. 1.)
- pristup na pripremno ročište 13.9.2020. na kojem se raspravljalo o procesnim pitanjima jer su stranke predložile zastoje od 500,00 kuna (Tbr. 9. t. 2.),
- pristup na ročište 19.2.2020. od 1.000,00 kuna (Tbr. 9. t. 1.), odnosno ukupan iznos od 3.500,00 kuna.

Slijedom navedenog, sud je tužitelja obvezao na naknadu prouzročenog parničnog troška tuženiku od 3.500,00 kuna, odnosno donio je odluku sukladno točki II. izreke presude.

Slijedom svega iznijetoga, sud je donio odluku kao u izreci presude.

Rijeka, 27. ožujka 2020.

sudac
Nataša Malvich

Dokument je elektronički potpisan:
NATAŠA MALVICH

Vrijeme potpisivanja:
27-03-2020
12:05:14

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U RIJEKI
2.5.4.97=#130D48523838373835393634393537
L=RIJEKA
S=MALVICH
G=NATAŠA
CN=NATAŠA MALVICH

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 (osam) dana od dana objave, a u slučaju da nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje u roku od 8 (osam) dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda u četiri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti.

Broj zapisa: **17895-295f6**

Kontrolni broj: **04198-ad3d0-3d9bf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=NATAŠA MALVICH, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.